

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

zo 16. novembra 2010*

Vo veci C-73/10 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie podané 8. februára 2010,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, so sídlom v Hamburgu (Nemecko), v zastúpení: A. Rinne, Rechtsanwalt, S. Kon a C. Humpe, solicitors, a C. Vajda, QC,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: M. Kellerbauer a A. Biolan, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: angličtina.

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory K. Schiemann, sudkyne C. Toader a A. Prechal (spravodajkyňa),

generálna advokátka: E. Sharpston,
tajomník: A. Calot Escobar,

po vypočutí generálnej advokátky,

vydal toto

Uznesenie

- 1 Svojím odvolaním sa spoločnosť Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG domáha zrušenia uznesenia Súdu prvého stupňa Európskych spoločenských súdov z 30. novembra 2009, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisija (T-2/09, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol ako zjavne neprípustnú jej žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie K(2008) 5955 v konečnom znení z 15. októbra 2008, týkajúceho sa konania podľa

článku 81 ES (vec COMP/39.188 – Banány) (ďalej len „sporné rozhodnutie“), z dôvodu, že táto žaloba bola podaná po uplynutí lehoty.

Okolnosti predchádzajúce sporu a konanie na Súde prvého stupňa

- 2 Žalobkyňa je komanditnou spoločnosťou založenou podľa nemeckého práva.

- 3 Dňa 21. októbra 2008 jej bolo oznámené sporné rozhodnutie, v ktorom Komisia Európskych spoločenských konštatovala, že viaceré podniky vrátane odvolateľky porušili článok 81 ES tým, že sa podieľali na zosúladenom postupe týkajúcom sa koordinácie určovania cien banánov v rámci časti spoločného trhu, a uvedeným podnikom uložila pokuty.

- 4 Spoločnosti Fresh Del Monte Produce Inc. (ďalej len „Del Monte“) bola spoločne a nerozdielne spolu s odvolateľkou uložená povinnosť zaplatiť pokutu, ktorá bola uložená odvolateľke, a to z dôvodu, že v období, počas ktorého sa odvolateľka zúčastnila na porušení, mala spoločnosť Del Monte na odvolateľku rozhodujúci vplyv. Návrhom podaným 31. decembra 2008 spoločnosť Del Monte podala na Súde prvého stupňa žalobu o neplatnosť smerujúcu proti spornému rozhodnutiu. V tejto veci, ktorá je v súčasnosti prejednávaná, bol uznesením zo 17. februára 2010, Fresh Del Monte Produce/Komisia (T-587/08), odvolateľke povolený vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi na podporu spoločnosti Del Monte.

- 5 Faxom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 2. januára 2009 odvolateľka predložila kópiu žaloby smerujúcej k zrušeniu sporného rozhodnutia, pričom originál tejto žaloby bol do kancelárie podaný 9. januára 2009.
- 6 Po tom, čo tajomník Súdu prvého stupňa listom zo 4. februára 2009 odvolateľke oznámil, že žaloba nebola podaná v lehote stanovenej v článku 230 ES, odvolateľka listom z 20. februára 2009 predložila pripomienky k oneskorenému podaniu žaloby a požiadala, aby v súvislosti s uvedenou lehotou bola udelená výnimka.
- 7 Odvolateľka v tejto súvislosti tvrdí, že oneskorené podanie uvedenej žaloby bolo spôsobené nesprávnym výkladom Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu zo strany jej zástupcov. Konkrétne v prílohe svojich pripomienok poskytla svedectvo jedného zo svojich zástupcov, podľa ktorého sa traja spolupracovníci tohto zástupcu v dobrej viere domnievali, že lehota na podanie žaloby podľa znenia článku 101 ods. 1 písm. a) a ods. 2 v spojení s článkom 102 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku uplynie 2. januára 2009.
- 8 Odvolateľka tiež uviedla viacero tvrdení, ktoré odôvodňujú, aby Súd prvého stupňa bez ohľadu na oneskorené podanie žaloby vyhlásil žalobu za prípustnú.
- 9 Odvolateľka v tejto súvislosti najskôr poukázala na to, že v prípade neprípustnosti žaloby by jej bola spôsobená nespravodlivosť a podstatná ujma.
- 10 Následne uviedla, že lehota bola sotva prekročená a že existuje vysvetlenie na oneskorené podanie jej žaloby. Okrem toho sa odvolateľka domnieva, že prípustnosť žaloby by nijako významne neovplyvnila zásadu právnej istoty a nespôsobila by Komisii ujmu.

- 11 Napokon odvolateľka uviedla, že zásada proporcionality a právo na prístup k súdu, zaručené článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), v každom prípade prevažujú nad zásadou právnej istoty, čo by malo byť predovšetkým uznané v trestnom procesnom práve v Nemecku a v Spojenom kráľovstve.

Napadnuté uznesenie

- 12 Napadnutým uznesením Súd prvého stupňa zamietol žalobu ako neprípustnú z dôvodu, že nebola podaná v lehote stanovenej na tento účel.
- 13 Súd prvého stupňa najskôr v bodoch 10 až 17 tohto uznesenia potvrdil oneskorené podanie žaloby po tom, čo konštatoval, že podľa článku 230 piateho odseku ES, článku 101 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2, ako aj článku 102 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa začala lehota na podanie žaloby plynúť 22. októbra 2008 a s prihliadnutím k lehote zohľadňujúcej vzdialenosť uplynula o polnoci 31. decembra 2008.
- 14 Súd prvého stupňa následne v bodoch 20 až 23 napadnutého uznesenia odmietol tvrdenie odvolateľky smerujúce k odôvodneniu oneskoreného podania jej žaloby.
- 15 Po prvé Súd prvého stupňa v uvedenom bode 20 pripomenul, že podľa judikatúry Súdneho dvora sa od uplatnenia právnych predpisov Spoločenstva týkajúcich sa procesných lehôt možno odchyliť, len pokiaľ ide o výnimočné prípady nepredvídateľnej

okolnosti alebo vyššej moci v súlade s druhým odsekom článku 45 Štatútu Súdneho dvora, keďže prísne uplatnenie týchto predpisov zodpovedá požiadavkám právnej istoty a potrebe vyhnúť sa akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti.

- 16 Súd prvého stupňa v bode 21 napadnutého uznesenia uviedol, že odvolateľka v prejednávanej veci nepreukázala existenciu nepredvídateľnej okolnosti alebo vyššej moci a ani sa na tieto skutočnosti neodvolala. Súd prvého stupňa takisto rozhodol, že v rozsahu, v akom odvolateľka poukázala na nesprávny výklad ustanovení Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa zo strany svojich zástupcov, mala v úmysle poukázať na ospravedlniteľný omyl, ktorý by odôvodnil výnimku z uplatnenia právnej úpravy týkajúcej sa lehôt uplatniteľných v prejednávanej veci, pričom táto právna úprava podľa judikatúry nepredstavuje osobitné výkladové ťažkosti, takže existencia ospravedlniteľného omylu zo strany odvolateľky, ktorá by odôvodnila výnimku z uplatnenia uvedenej právnej úpravy, nemôže byť uznaná.
- 17 Po druhé Súd prvého stupňa v bode 22 napadnutého uznesenia pripomenul, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v prípade neexistencie výslovného spresnenia právny poriadok Spoločenstva v zásade nevymedzuje pojmy na základe jedného alebo niekoľkých vnútroštátnych právnych poriadkov, a preto dospel k záveru, že bolo potrebné odmietnuť tvrdenia, ktoré odvolateľka vyvodila z trestného práva procesného v Nemecku a v Spojenom kráľovstve.
- 18 Po tretie v bode 23 napadnutého uznesenia v rozsahu, v akom sa odvolateľka dovoľavala práva na účinnú súdnu ochranu, Súd prvého stupňa rozhodol, že toto právo bolo primerane chránené možnosťou odvolateľky podať v lehote stanovenej v článku 230 ES žalobu proti aktu, ktorý jej spôsobuje ujmu, a nie je nijako dotknuté striktným uplatnením právnej úpravy Spoločenstva týkajúcej sa procesných lehôt. Súd na základe toho dospel k záveru, že právo na prístup k súdu ani zásada proporcionality

neodôvodňujú výnimku z uvedenej lehoty vzhľadom na údaje výnimočné okolnosti uplatňované v prejednávanej veci.

Návrhy účastníkov konania

¹⁹ Svojím odvolaním odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie,

— vyhlásil žalobu o neplatnosť, ktorú podala proti spornému rozhodnutiu, za prípustnú a vrátil vec Všeobecnému súdu, alebo

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na nové preskúmanie prípustnosti uvedenej žaloby.

²⁰ Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

O odvolaní

- 21 V zmysle článku 119 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak je odvolanie zjavne neprípustné alebo zjavne nedôvodné, Súdny dvor ho môže odôvodneným uznesením kedykoľvek na základe správy sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta odmietnuť alebo zamietnuť bez toho, aby začal ústnu časť konania.
- 22 V prejednávanej veci sa Súdny dvor domnieva, že dôkazy postačovali na to, aby prostredníctvom odôvodneného uznesenia bolo odvolanie zamietnuté ako zjavne nedôvodné.

Tvrdenia účastníkov konania

- 23 Odvolateľka vytýka Súdu prvého stupňa, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keďže v bode 20 napadnutého uznesenia rozhodol, že je možné odchyliť sa od uplatnenia právnej úpravy Únie týkajúcej sa procesných lehôt iba v prípade celkom výnimočných okolností, akými sú nepredvídateľné okolnosti alebo vyššia moc.
- 24 Odvolateľka sa domnieva, že taký prístup je neprimerane obmedzujúci a vôbec alebo aspoň primerane nezohľadňuje význam práva na prístup k súdu v trestnom konaní, zásadu zákonnosti trestného konania, zásadu proporcionality, ako aj základnú nevyhnutnosť zamedziť nespravodlivému výsledku.

- 25 Po prvé, pokiaľ ide o základné právo na prístup k súdu, odvolateľka tvrdí, že vysoké pokuty uložené za dohodnuté konanie, ktoré je v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, sa týkajú obvinenia z trestného činu v zmysle článku 6 ods. 2 EDĽP. V tejto súvislosti odkazuje na rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hüls/Komisia (C-199/92 P, Zb. s. I-4287, body 149 a 150), ako aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. novembra 2006, Jussila v. Fínsko (*Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2006-XIII, § 43).
- 26 Toto základné právo predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie s odkazom najmä na rozsudok z 22. septembra 1998, Coote (C-185/97, Zb. s. I-5199, bod 21 a citovaná judikatúra), ktorá bola navyše potvrdená v článku 47 Charty základných práv Európskej únie, vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1).
- 27 Po druhé odvolateľka tvrdí, že zásada právnej istoty a zásada ochrany legitímnej dôvery sa nemôžu uplatňovať absolútne, pretože zásada právnej istoty musí koexistovať a uplatňovať sa v súlade so zásadou zákonnosti. Medzi týmito zásadami by mala byť zaistená rovnováha a v určitých prípadoch by zásada zákonnosti mala mať prednosť tak, ako tomu nasvedčuje judikatúra, pričom odvolateľka v tejto súvislosti poukazuje na rozsudky z 22. marca 1961, Snutat/Vysoký úrad (42/59 a 49/59, Zb. s. 101, s. 159); z 21. septembra 1983, Deutsche Milchkontor a i. (205/82 až 215/82, Zb. s. 2633), ako aj z 23. októbra 2007, Poľsko/Rada (C-273/04, Zb. s. I-8925).
- 28 Po tretie zásada proporcionality vyžaduje, aby opatrenie bolo vhodné a nevyhnutné na uskutočnenie sledovaného cieľa a nestanovovalo jednotlivcovi neprimeranú záťaž vo vzťahu k tomuto cieľu.

- 29 Pokiaľ ide predovšetkým o základné právo na prístup k súdu, Súd prvého stupňa nezohľadnil trestnoprávnu povahu pokuty, hoci úplná a účinná ochrana tohto práva je v trestných konaniach zásadná.
- 30 Následne Súd prvého stupňa odvolateľke neposkytol vysvetlenie, z akého dôvodu nebola zásada proporcionality zohľadnená na účely odôvodnenia výnimky z pravidiel týkajúcich sa procesných lehôt. V tejto súvislosti napadnuté uznesenie okrem toho v podstate vychádza z nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu nesprávneho uplatnenia uvedenej zásady.
- 31 Napokon Súd prvého stupňa omylom nezohľadnil niekoľko skutočností, ktoré mal zohľadniť pri uplatňovaní zásady proporcionality. Ide najmä o okolnosť, že svojou žalobou o neplatnosť odvolateľka spochybnila vysokú trestnú sankciu, že lehota na podanie žaloby na Súde prvého stupňa bola prekročená iba o jeden deň a že dopad na odvolateľku a ujma spôsobená odvolateľke v prípade neprípustnosti žaloby z dôvodu prekročenia lehoty sú neprimerané v porovnaní s účinkami, ktoré by rozhodnutie o prípustnosti žaloby malo na Komisiu.
- 32 Komisia odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 6 ods. 2 EDĽP a najmä na už citovaný rozsudok Jussila v. Fínsko, z ktorého vyplýva, že:
- pri posudzovaní, či je sankcia trestná, a teda či ide o obvinenie „z trestného činu“ v zmysle článku 6 EDĽP, je potrebné uplatniť tri kritériá, a to kvalifikáciu sankcie v dotknutom štáte, povahu protiprávneho konania a prísnosť sankcie,

- sankcie, ktoré patria do „tvrdého jadra“ trestného práva z dôvodu ich kvalifikácie vo vnútroštátnom práve (prvé kritérium), treba odlišovať od inej kategórie sankcií, ktoré možno považovať za „trestné“ len v súvislosti s druhým a tretím kritériom,

 - pokuty v oblasti hospodárskej súťaže spadajú do tejto poslednej kategórie trestných sankcií, a teda nie sú súčasťou „tvrdého jadra“ trestného práva, takže záruky poskytované trestnoprávnou zložkou článku 6 EDLP sa nemusia nevyhnutne uplatňovať tak prísne.
- 33 V súlade s právom Únie sankcie uložené podľa pravidiel práva hospodárskej súťaže Únie nemajú trestnoprávnu povahu.
- 34 Komisia okrem toho tvrdí, že údajná flexibilita v oblasti lehôt, ktorá sa vyskytuje v niektorých vnútroštátnych systémoch, nemôže viesť k jej uznaniu ako všeobecnej zásady práva Únie.
- 35 Komisia sa navyše domnieva, že odvolateľka využila právo na prístup k súdu ako akákoľvek iná spoločnosť, ktorej bola uložená pokuta v súlade s právom hospodárskej súťaže Únie. Nedodržanie lehôt podmieňujúcich výkon tohto práva je inou otázkou a jeho príčinou je pochybenie odvolateľky bez ohľadu na to, či k nemu došlo alebo nedošlo v dobrej viere.
- 36 Pokiaľ ide o zásadu proporcionality, Komisia tvrdí, že v prejednávanej veci nedošlo k neoprávnenému zásahu do práva na prístup k súdu v dôsledku uplatnenia pravidiel upravujúcich lehoty.

- 37 Tieto pravidlá sa uplatňujú už dlho a judikatúra uvádza, že tieto pravidlá nepredstavujú nijaké osobitné ťažkosti. V prejednávanej veci údajne nie je možné tvrdiť, že omyl týkajúci sa počítania lehôt na účely podania žaloby, ktorého sa „v dobrej viere“ dopustila odvolateľka, predstavuje ospravedlniteľný omyl.
- 38 Súd prvého stupňa dodržal zásadu proporcionality, keď uplatnil článok 45 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora, ktorý v rozsahu, v akom vo výnimočných okolnostiach stanovuje výnimky z daných lehôt, umožňuje zaistiť dodržiavanie tejto zásady.
- 39 Navyše dodržanie procesných lehôt nemôže závisieť od takých kritérií, akými sú výška uloženej pokuty alebo finančné zdroje osoby, ktorá sa dopustila protiprávneho konania. Nárok na náhradu škody, ktorý má odvolateľka voči svojim zástupcom, týmto kritériám v značnej miere uberá na význame.
- 40 Napokon Komisia uvádza, že keďže spoločnosť Del Monte v rámci konania, ktoré začala na Súde prvého stupňa, uviedla žalobné dôvody, prostredníctvom ktorých najmä spochybňuje účasť odvolateľky na dotknutom protiprávnom konaní, a vzhľadom na to, že odvolateľke bol povolený vstup do konania v postavení vedľajšieho účastníka konania, bude musieť Všeobecný súd preskúmať väčšinu častí sporného rozhodnutia, ktoré sa jej týkajú. Ak však Všeobecný súd tieto časti sporného rozhodnutia zruší, Komisia sa domnieva, že z toho bude môcť vyvodiť voči odvolateľke dôsledky, hoci na to nemá zákonnú povinnosť.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 41 Podľa ustálenej judikatúry od uplatnenia právnych predpisov Únie týkajúcich sa procesných lehôt sa možno odchýliť, len pokiaľ ide o výnimočné prípady nepredvídateľnej okolnosti alebo vyššej moci v súlade s druhým odsekom článku 45 Štatútu Súdneho dvora, keďže striktné uplatnenie týchto predpisov slúži požiadavkám právnej istoty a potrebe vyhnúť sa akejkolvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti (pozri najmä rozsudky z 18. januára 2005, Zuazaga Meabe/ÚHVT, C-325/03 P, Zb. s. I-403, bod 16, ako aj z 3. júla 2008, Pitsiorlas/Rada a ECB, C-84/08 P, bod 14 a citovanú judikatúru).
- 42 Z judikatúry takisto vyplýva, že v rámci právnej úpravy Únie týkajúcej sa lehôt na podanie žalôb sa pojem „ospravedlniteľný omyl“, ktorý umožňuje odchýliť sa od tejto právnej úpravy, vzťahuje iba na výnimočné okolnosti, najmä keď príslušná inštitúcia konala tak, že toto konanie samo osebe alebo v rozhodujúcej miere mohlo vyvolať akceptovateľný omyl v úsudku osoby podliehajúcej súdnej právomoci a konajúcej v dobrej viere, ktorá preukázala všetku náležitú starostlivosť vyžadovanú od bežne informovaného subjektu (pozri najmä uznesenie zo 14. januára 2010, SGAE/Komisia, C-112/09 P, Zb. s. I-351, bod 20 a citovanú judikatúru).
- 43 V konaní na Súde prvého stupňa odvolateľka netvrdila, že by prekročenie lehôt mohlo byť odôvodnené okolnosťou, ktorá by mohla byť posúdená ako nepredvídateľná okolnosť alebo vyššia moc.
- 44 Vo svojom odvolaní odvolateľka Súdu prvého stupňa ani výslovne nevytýka, že v bode 21 napadnutého uznesenia odmietol uznať existenciu ospravedlniteľného omylu, ktorého sa údajne dopustila.

- 45 V tejto súvislosti je možné v každom prípade uviesť, že vo veci týkajúcej sa rozhodnutia Komisie o uložení pokuty podľa článku 81 ES, v rámci ktorej došlo pri počítaní lehôt na podanie žaloby k omylu podobnému omylu v prejednávanej veci, Súdny dvor odmietol pripustiť existenciu ospravedlniteľného omylu, keď predovšetkým rozhodol, že znenie článku 101 ods. 1 písm. a) a b) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa je jasné a nepredstavuje osobitné výkladové ťažkosti (uznesenie SGAE/Komisía, už citované, bod 24).
- 46 Odvolateľka naopak tvrdí, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že od uplatnenia právnej úpravy Únie týkajúcej sa procesných lehôt sa možno odchýliť za iných okolností, než sú nepredvídateľná okolnosť alebo vyššia moc.
- 47 Odvolateľka sa domnieva, že výnimka z tejto právnej úpravy musí byť pripustená takisto z dôvodu základného práva na prístup k súdu, zásady zákonnosti a zásady proporcionality, ako aj z dôvodu základnej potreby zabrániť nespravodlivému výsledku. Takáto výnimka sa uplatní najmä vtedy, keď sa predmetná žaloba týka rozhodnutia Komisie, ktorým sa ukladá značná pokuta, ktorá by mala byť posúdená ako trestnoprávna, takže na odvolateľku treba hľadieť, akoby bola obvinená z trestného činu v zmysle článku 6 ods. 2 EDĽP.
- 48 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že zásada upravená v článku 6 EDĽP, a to zabezpečenie spravodlivého konania všetkým osobám, ktorá je uznaná v právnom poriadku Únie, nebráni tomu, aby boli stanovené lehoty na podanie žaloby na súd (rozsudok z 1. apríla 1987, Dufay/Parlament, 257/85, Zb. s. 1561, bod 10).

- 49 Súdny dvor takisto rozhodol, že právo na účinnú súdnu ochranu nie je nijako dotknuté striktným uplatňovaním právnej úpravy Únie týkajúcej sa lehôt, ktoré podľa ustálenej judikatúry zodpovedá požiadavkám právnej istoty a potrebe vyhnúť sa akejkolvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti (uznesenie zo 17. mája 2002, Nemecko/Parlament a Rada, C-406/01, Zb. s. I-4561, bod 20 a citovaná judikatúra).
- 50 Z judikatúry okrem toho vyplýva, že výnimka z uvedenej právnej úpravy nemôže byť odôvodnená okolnosťou, že ide o základné práva. Pravidlá týkajúce sa lehôt na podanie žaloby majú totiž kogentnú povahu a súd ich musí uplatniť tak, aby zabezpečil právnu istotu, ako aj rovnosť osôb podliehajúcich súdnej právomoci pred zákonom (rozsudok z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada, C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 101).
- 51 Odvolateľka tvrdí, že prekročenie procesnej lehoty týkajúcej sa žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu, ktorým bola uložená pokuta z dôvodu porušenia pravidiel práva hospodárskej súťaže, právo na účinnú súdnu ochranu, ako aj zásada zákonnosti a zásada proporcionality v každom prípade vyžadujú, aby súd Únie uviedol do rovnováhy na jednej strane význam prekročenia tejto lehoty a mieru, ktorou bol účel, ktorý je základom uvedenej lehoty, dotknutý týmto prekročením, a na druhej strane dôsledky, ktoré pre odvolateľku vyplývajú zo zamietnutia žaloby z dôvodu jej oneskoreného podania.
- 52 Taká výnimka v každom konkrétnom prípade, pokiaľ by mohla byť uplatnená súdom Únie bez ohľadu na skutočnosť pripomínanú v bode 50 tohto uznesenia, že pravidlá týkajúce sa lehôt na podanie žaloby sú kogentné, by pritom bola ťažko zlučiteľná s cieľom právnej úpravy Únie v oblasti lehôt na podanie žalôb, a to s vyhovením požiadavke

právnej istoty a s potrebou zabrániť akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti.

- 53 V každom prípade bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či taká pokuta, aká bola uložená odvolateľke v spornom rozhodnutí, má trestnoprávnú povahu v zmysle článku 6 ods. 2 EDLP, treba uviesť, že právo na súd, ktorého osobitným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútnym právom a vzťahujú sa naň implicitne prijaté obmedzenia, ktoré sa týkajú najmä podmienok prípustnosti žaloby, pretože už zo svojej samotnej povahy vyžaduje právnu úpravu štátom, ktorý má v tejto súvislosti určitú mieru voľnej úvahy. Toto obmedzenie nesmie brániť subjektu podliehajúcemu súdnej právomoci vo voľnom prístupe na súd takým spôsobom alebo v takej miere, aby bola dotknutá samotná povaha jeho práva. Napokon obmedzenia musia sledovať legitímny cieľ a musí existovať rozumný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (rozsudok ESĽP z 28. októbra 1998, Pérez de Rada Cavanilles v. Španielsko, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 1998-VIII, § 44).
- 54 Treba poznamenať, že subjekty podliehajúce súdnej právomoci musia počítať s tým, že právna úprava týkajúca sa lehôt, ktoré treba dodržiavať na účely podania žaloby, bude uplatňovaná vzhľadom na to, že je určená na zaistenie riadneho výkonu spravodlivosti a najmä na dodržiavanie zásady právnej istoty. Táto právna úprava alebo jej uplatnenie by však osobe podlieajúcej súdnej právomoci nemali brániť v možnosti dovolávať sa dostupných opravných prostriedkov (rozsudok ESĽP Pérez de Rada Cavanilles v. Španielsko, už citovaný, § 45).
- 55 Nemožno však tvrdiť, že právna úprava Únie týkajúca sa procesných lehôt a jej uplatnenie by v prejednávacom prípade bránilo odvolateľke v dovolávaní sa dostupných opravných prostriedkov proti spornému rozhodnutiu.

- 56 Hoci dotknutá dvojmesačná lehota určite predstavuje obmedzenie práva na prístup k súdu, toto obmedzenie zjavne nepredstavuje zásah do samotnej podstaty tohto práva, a to tým viac, ako už bolo uvedené v bode 45 tohto uznesenia, že pravidlá týkajúce sa počítania tejto lehoty, medzi ktoré patria pravidlá, o ktoré ide v prejednávanej veci, sú jasné a nepredstavujú nijaké osobitné výkladové ťažkosti.
- 57 V tejto súvislosti je takisto relevantná okolnosť, že v prejednávanej veci je jedinou príčinou prekročenia lehoty na podanie žaloby omyl, ktorého sa dopustil zástupca odvolateľky a ktorý – ako už bolo uvedené v bode 45 tohto uznesenia – nemožno považovať za ospravedlniteľný omyl, ktorý by umožňoval uplatnenie výnimky z pravidiel týkajúcich sa lehôt na podanie žaloby.
- 58 Rovnako zo skutočnosti uvedenej v bode 41 tohto uznesenia vyplýva, že výnimky sú takisto upravené v prípade prekročenia takej lehoty za nepredvídateľnej okolnosti a vyššej moci.
- 59 Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa v bode 23 napadnutého uznesenia správne rozhodol, že právo na účinnú súdnu ochranu je primerane chránené možnosťou odvolateľky podať v lehote stanovenej v článku 230 ES žalobu proti aktu, ktorý jej spôsobuje ujmu, a že toto právo nie je nijako dotknuté striktným uplatňovaním právnych predpisov Spoločenstva upravujúcich procesné lehoty. Súd prvého stupňa na základe toho v tom istom bode dospel k záveru – bez toho, aby vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia –, že právo na prístup k súdu ani zásada proporcionality vzhľadom na uvedené okolnosti neodôvodňujú výnimky z lehôt na podanie žaloby.
- 60 Vzhľadom na uvedené treba odvolanie zamietnuť ako zjavne nedôvodné.

O trovách

- ⁶¹ Podľa článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 118 uvedeného rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat' odvolateľku na náhradu trov konania a odvolateľka nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) nariadil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy